

ע"פ 41746/02/14 - איברהים חמד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 41746-02-14
22 יוני 2014

לפני: כב' השופט דוד חשין, נשיא
כב' השופט משה דרורי, סגן נשיא
כב' השופט עודד שחם
המערער:

איברהים חמד
ע"י ב"כ עו"ד מנחם בלום

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אלונה נבות מפרקליטות מחוז ירושלים

נגד
המשיבה:

פסק-דין

הנשיא ד' חשין:

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית המשפט השלום בירושלים (כב' השופטת ש' לארי-בבלי) בת"פ 1220-03-13. בהכרעת דינו מיום 16.7.13, הרשיע בית המשפט קמא את המערער בעבירות של התפרעות לפי סעיף 152 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק), וניסיון תקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1), (2) ו-(3), בשילוב עם סעיף 25 לחוק. בגזר דינו מיום 12.1.14, גזר בית משפט קמא את דינו של המערער והשית עליו שבעה חודשי מאסר בפועל, וכן שמונה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים.

רקע

2. ביום 3.3.13 הוגש כתב אישום נגד המערער ושלושה נאשמים אחרים. על פי כתב האישום, ביום 22.2.13, לאחר תפילת יום שישי בהר הבית, השתתף המערער יחד עם רבים אחרים, חלקם רעולי פנים, בהתפרעות שכללה ירי זיקוקים ויידוי אבנים לעבר כוחות המשטרה שנכחו במקום במטרה להשליט סדר. המערער (הנאשם 2) הואשם בכך שיידה חמש אבנים לעבר כוחות המשטרה, וזאת במטרה לפגוע בשוטרים.

3. בישיבה מיום 21.3.13, הוקרא למערער כתב האישום באמצעות בא-כוחו מהסניגוריה הציבורית, והמערער אישר כי הבין את המיוחס לו. בדיון מיום 8.4.13 הודיע המערער כי שכר סניגור פרטי, עו"ד מחמד עוואד. לאחר מספר ישיבות שהתקיימו לאחר מכן, אשר בהן התבקשה דחייה מעת לעת לצרכי הידברות, ביקש סניגורו של המערער לקבוע את התיק לשמיעת הוכחות. ביום 27.5.13 קבע בית משפט קמא כי ההוכחות יישמעו ביום 16.7.13 בעניינם של כל הנאשמים.

4. אלא שביום 16.7.13 לא נשמעו הוכחות, באשר הנאשמים כולם הודו בכתב האישום. וכך, גם סניגורו של המערער הודיע כי המערער חוזר בו מכפירתו ומודה בכתב האישום. בעקבות הודייתו, הרשיע בית המשפט קמא את המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, והזמין בעניינו תסקיר משירות המבחן. יצוין, כי באותו יום נערך הסדר טיעון בין התביעה לבין שני נאשמים אחרים בפרשה (הנאשמים 3 ו-4), לפיו ייגזרו עליהם תשעה חודשי מאסר בפועל, הסדר

עמוד 1

אשר כובד ע"י בית משפט קמא. מפרוטוקול הדיון עולה, כי המערער (בדומה לנאשם 1) הודה מבלי לציין דבר לגבי הסדר טיעון בעניינו, וכל שביקש בא כוחו הוא להזמין תסקיר (כמתחייב גם לנוכח גילו של המערער) ולהקל בתנאי מעצר הבית. בית המשפט קמא אכן הורה על הגשת התסקיר והמשך הדיון נדחה למועד אחר.

5. ביום 2.1.14, בעקבות הגשתו של התסקיר בו הומלץ כי יוטל על המערער מאסר קצר שירוצה בעבודות שירות, ביקש סניגורו של המערער להזמין בעניינו חוות דעת מהממונה על עבודות השירות. בית המשפט קמא דחה בקשה זו לנוכח קביעת בית המשפט המחוזי בירושלים בעפ"ג (י-ם) 45440-10-13 אבו מאדי נ' מדינת ישראל (18.11.13) (להלן - עפ"ג 45440-10-13), לפיה במקרים מעין אלו אין להסתפק בעבודות שירות, והורה כי הצדדים יטענו לעונש.

6. בטיעוניה לעונש בבית משפט קמא הדגישה המאשימה את חומרת העבירות ואת העובדה שהמערער יידה חמש אבנים לעבר השוטרים, עובדה המצביעה לשיטתה על נחישותו לפגוע בהם. עוד ציינה, כי המערער נטל אחריות והביע חרטה בפני שירות המבחן. כן טענה, כי מתחם הענישה ההולם נע בין 5 ל-15 חודשי מאסר בפועל. לעומת זאת, הסניגור חזר וביקש להטיל על מרשו עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות. לחלופין ביקש, כי ככל שיושת על המערער עונש מאסר - שיהיה זה עונש מאסר קצר.

7. בית המשפט קמא התבסס על עפ"ג 45440-10-13, בו נקבע כי במקרים אלו מתחם הענישה ההולם נע בין מאסר קצר למאסר בן שנה ויותר, וכי אין להסתפק במאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות. בית המשפט גזר אפוא את דינו של המערער לשבעה חודשי מאסר בפועל (ולשמונה חודשי מאסר על תנאי), כאמור לעיל.

טענות הצדדים בערעור

טענות המערער

8. המערער טוען, באמצעות בא-כוחו הנוכחי, עו"ד מנחם בלום, כי הודה בכתב האישום כיוון שסבר שסניגורו הקודם אשר ייצג אותו בבית משפט קמא (להלן - הסניגור או עו"ד עוואד) הגיע להסדר טיעון עם התביעה, לפיו יוטל עליו עונש מאסר קצר שירוצה בעבודות שירות. לטענתו, הסניגור המליץ לו להודות בכתב האישום, ובתמורה לכך לא ייגזר עליו עונש של מאסר בפועל. עוד טוען המערער, כי הוא אינו דובר עברית כלל, וכי טעה בית משפט קמא בכך שלא פנה אליו ישירות ושאל אותו אם הוא מבין את תוכנו של כתב האישום ומודה בו. לטענתו, אילו אשמתו הלכאורית הייתה ברורה, ניתן היה אולי להבין את הודייתו הגורפת ללא ניסיון להגיע להסדר טיעון; אולם חומר הראיות היחיד שקושר אותו לאירוע הוא מספר פריטי לבוש סתמיים וללא מאפיינים ייחודיים. לדבריו, סניגורו נתן לו להבין שעדיף לו להודות, שכן במקרה כזה הוא לא ירצה מאסר בפועל. המערער מוסיף וטוען, כי אילו בית משפט קמא היה מבקש את תגובתו, היה מוסר כי הוא מוכן להודות בכתב האישום, ובלבד שלא יוטל עליו מאסר בפועל. לטענתו, במצב כזה בית המשפט לא היה מקבל את הודייתו.

9. המערער מבהיר, כי איננו מיוצג כיום על ידי מי שייצגו בבית משפט קמא. לעניין נסיבות הודייתו בפני בית משפט קמא צירף המערער תצהיר מאת סניגורו הקודם, עו"ד מחמד עוואד. בתצהירו מציין עו"ד עוואד, בין היתר, כי המערער כפר בעובדות כתב האישום, הן בחקירתו והן בבית המשפט, וכי ביום 16.7.13 הודה בשם המערער בכתב האישום, מתוך המחשבה שהלה ירצה עונש מאסר בעבודות שירות. הוא מוסיף, כי ביום 12.1.14 ביקש מבית המשפט קמא לשלוח את המערער לממונה על עבודות שירות, אך התביעה התנגדה לכך, על אחר, בצינה שעמדתה העונשית היא מאסר בפועל, וכי בטרם ניתנה לו ההזדמנות לשקול את הדברים, בית המשפט דחה את בקשתו. עו"ד עוואד מדגיש, כי ייתכן שהמערער אכן הבין כי הבטיח לו שלא ישלח למאסר בפועל, אולם הוא הביע את דעתו בלבד ולא הבטיח לו דבר. עו"ד עוואד מאשר כי הוא עצמו הופתע מהעונש שהושת על המערער, בהוסיפו כי המערער "כפי הנראה חשב שאין סיכוי שהוא ישב בכלא והוא היה המום מגזר הדין" (סעיף 13 לתצהירו).

10. המערער חוזר ומדגיש, כי לא השתתף בהתפרעות ולא השליך אבנים, ומבקש להתיר לו לחזור בו מהודייתו. לטענתו, בהליך בבית משפט קמא נפל פגם שורשי, המהווה עילה מספקת לביטול הרשעתו ולהשבת תיקו לבית משפט השלום.

11. לחלופין טוען המערער, לעניין העונש, כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי עליו התבסס בית משפט קמא בגזר דינו, אינו מחייב אותו אלא מנחה בלבד; וכי בית המשפט העליון טרם נתן דעתו לרמת הענישה במקרים אלה. לפיכך, מבקש המערער להקל בעונשו ולגזור עליו עונש מינימאלי של שלושה חודשי מאסר.

טענות המשיבה

12. מנגד טוענת המשיבה, באמצעות באת-כוחה, עו"ד אלונה נבות, כי אין לאפשר למערער חזרה מהודייתו וכי יש לדחות את הערעור. לטענתה, הודיית המערער לא ניתנה במסגרת הסדר טיעון, ולכן לא הייתה כל ציפייה מצידו. היא מדגישה, כי לאורך כל הדרך בבית משפט קמא נכח מתורגמן. כן היא טוענת, כי הכרעת הדין וגזר הדין ניתנו במועדים שונים, כך שלמערער הייתה שהות כדי להבין את מהלך הדברים.

13. בנוסף, המשיבה מפנה לתסקיר שירות המבחן, ממנו עולה כי המערער מודה ואף נוטל אחריות. היא מדגישה את דברי קצינת המבחן, המציינת כי בהתייחסותו לעבירות לקח המערער אחריות על ביצועו, ואף תיאר את השתתפותו באירוע. לדבריה, הריאיון בפני קצינת המבחן היווה עבורו הזדמנות להתייחס לעבירות באופן בלתי אמצעי, ואולם גם בהזדמנות זו לא זעק המערער את אותה זעקת חמס אשר הוא משמיע כיום.

14. המשיבה טוענת, כי הטיעון לעונש בבית משפט קמא היה מורכב מכמה חלקים. לטענתה, כבר בתחילת הדיון ביקש סניגורו של נאשם אחר בפרשה לשלוח את מרשו לממונה על עבודות שירות, מבלי שיהיה בכך כדי ליצור ציפייה או התחייבות מצד כלשהו, וסניגורו של המערער הצטרף לבקשה זו. כלומר, גם סניגורו של המערער היה שותף לאותה הסתייגות, על מנת שלא תיווצר אצל המערער ציפייה כלשהי. מיד לאחר מכן, באותו דיון, הבהירה המאשימה כי עמדתה היא למאסר בפועל, ובית משפט קמא החליט על אחר כי לא ישלח את הנאשמים לממונה על עבודות השירות. לדבריה, רק בשלב זה התחיל הטיעון לעונש, ומכך ניתן ללמוד כי אף באותו הדיון היו למערער מספר הזדמנויות לומר את דברו.

15. המשיבה מוסיפה ומפנה לתצהירו של עו"ד עוואד, בו הוא מצהיר כי אך הביע דעתו באשר לעונש הצפוי ולא התחייב. היא סבורה, כי אצל המערער נוצרה לכל היותר "תקווה" שלא ישלח למאסר בפועל.

16. המשיבה חוזרת ומדגישה את מספר השלבים שעמדו למערער על מנת לחזור בו מהודייתו. היא טוענת, כי לצורך חזרה מהודיה לאחר מתן גזר דין נדרשות נסיבות חריגות במיוחד, דבר אשר לא התקיים בענייננו. לדבריה, הטעם לכך הוא ברור - מניעת חזרה מותנית על סמך "כדאיות העסקה".

17. לפיכך, מבקשת המשיבה שלא לאפשר למערער לחזור בו מהודייתו. באשר לערעור לעניין העונש, מפנה המשיבה לטיעוניה בעניין נאשם אחר באותה פרשה (הנאשם 1), בה ציינה כי מתחם הענישה ההולם נע בין מאסר קצר לבין שנה ויותר, כפי שנקבע בעפ"ג 45440-10-13. על כן, מבקשת היא לדחות את הערעור על כל היבטיו.

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

18. חזרת נאשם מהודייתו מוסדרת בסעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי, [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן - חוק סדר הדין הפלילי):

"הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו".

כלומר, חזרתו של נאשם מהודיה מותנית בקבלת רשותו של בית המשפט, אשר תינתן רק כאשר קיימים "נימוקים מיוחדים" המצדיקים זאת (ראו: ע"פ 635/05 אמג'דת דענא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.11.2007); להלן - עניין דענא). הפסיקה קבעה, כי מתן היתר לנאשם לחזור בו מהודייתו ייעשה רק בנסיבות חריגות, כאשר קיים פסול בהודיה עקב פגם ברצונו החופשי והבנתו של הנאשם את משמעות ההודיה, או כאשר ההודיה הושגה שלא כדין באופן המצדיק פסילתה (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577, 621, מפי כבוד השופטת (כתארה אז) ביניש; ע"פ 1932/04 רג'בי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.4.2005)).

19. בכל הנוגע לטענות נאשם כלפי ייעוץ משפטי שניתן לו, נפסק:

"ככלל, נקבע בפסיקה כי טענות שמפנה הנאשם כנגד הייעוץ המשפטי שניתן לו, עשויות להוות "נימוקים מיוחדים" שיצדיקו חזרה מהודיה. הצדקה לכך תימצא, למשל, מקום בו פעל בא כוחו של נאשם תוך הפרת אמונים כלפיו, בעודו מונע משיקולים זרים... עם זאת נקבע, כי המלצתו של סניגור לנאשם להודות, תוך הבהרה שאם לא יודה צפוי לו עונש כבד יותר, אין בה כדי להצדיק מתן היתר לחזור בו מן ההודיה שמסר" (עניין דענא, פסקה 11 לפסק הדין, והאסמכתאות המפורטות שם).

20. סמכותו של בית המשפט להתיר חזרה מהודיה מכוח סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי כוללת גם את שלב הערעור (עניין דענא, פסקה 12). עם זאת, נודעת חשיבות מיוחדת לשלב שבו הנאשם מבקש לחזור בו מהודייתו:

"... עיתוי הגשת הבקשה לחזור מן ההודיה מהווה שיקול מכריע בבחינת בקשתו של הנאשם לחזור בו מן ההודיה שמסר. היתר לחזרה מן ההודיה לאחר גזר הדין, יינתן רק במקרים נדירים, שכן 'מתן פתח רחב לנאשמים להתחרט על הודייתם עלול להוביל לתוצאה בלתי רצויה, שבה נאשמים יודו לאחר שבאי כוחם יסבירו להם כי כך יהיו צפויים לעונשים פחותים, ולאחר מתן גזר הדין, ישקלו האם כדאי לחזור בהם מהודייתם'. ... מתן אפשרות בלתי מוגבלת לנאשם לחזור בו מהודייתו לאחר שנגזר דינו, אינה רצויה כל עיקר, 'שאם לא כן הסכמתם של נאשמים להסדרי טיעון תהא למעשה מותנית בחומרת העונש שמוטל עליהם בדיעבד'. ... ברי, כי 'אפשרות תמרון' זו אינה משרתת את טובת הציבור ואת דרישות הצדק" (עניין דענא לעיל, פסקה 12, והאסמכתאות שם).

ברוח זו ציינה גם השופטת (כתארה אז) נאור:

"ככלל, אין לאפשר לנאשם לבחון אם העונש שנגזר במסגרת הסדר טיעון עונה על ציפיותיו המוקדמות, ואם יראה לו שהעונש כבד מדי - לחזור בו מן ההודיה" (חוות דעתה בעניין דענא).

אכן, האפשרות לחזור מהודיה, ובפרט לאחר מתן גזר הדין, תינתן לנאשם רק במקרים נדירים וכאשר קיים חשש ממשי לכך שההודיה לא ניתנה מתוך הבנה ורצון אמיתי. ברוב המקרים, בית המשפט לא מאפשר לנאשמים שהודו בעובדות כתב האישום לחזור בהם מן ההודיה (ע"פ 3013/11 מנסור מטר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 1.2.2012)).

מן הכלל אל הפרט

21. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי אין לאפשר למערער לחזור בו מהודייתו.

22. המערער טען, כי שגה בית משפט קמא כאשר לא פנה אליו ישירות בשאלה האם הוא מבין את משמעות הודייתו. אכן כן, אף אני סבור כי בית משפט קמא היה מיטיב לעשות אילו פנה למערער באופן ישיר כדי לברר עימו כי הודייתו ניתנה מתוך הבנה ורצון חופשי ואמיתי. בירור כזה, אילו נערך, היה בו כדי לחזק את הודייתו של המערער ולחסוך טענות שיועלו נגדה בעתיד. ברם, חובה כזו אינה מוטלת על בית המשפט, ובוודאי שהימנעות ממנה אינה מהווה בהכרח נימוק מיוחד המצדיק תמיד מתן היתר לחזרה מהודיה, אלא הדבר תלוי בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה לגופו.

23. במקרה שלפנינו, ניתן למצוא חיזוק נוסף להודייתו של המערער בדברים ובפרטי הדברים שמסר בשירות המבחן. מהתסקיר שהוגש לבית משפט קמא עולה, כי המערער נטל אחריות לביצוע המעשים בפני קצינת המבחן. בנוסף מסר, כי השתתף בהפגנה לא אלימה, ללא תכנון מוקדם וללא כל כוונה לנהוג באופן אלים. קצינת המבחן ציינה,

כי היא מבינה שבמהלך ההפגנה התלהטו הרוחות, המערער היה נסער רגשית, רגשותיו התעצמו במפגש עם המשטרה, ובשילוב עם הלחץ החברתי בו היה נתון - התקשה לפעול באופן שקול ונהג בצורה אימפולסיבית ואלימה. קצינת המבחן הוסיפה, כי המערער הביע חרטה על התנהגותו, והתרשמה כי ההליכים המשפטיים היוו עבורו גורם מרתיע ומציב גבולות. המערער הצהיר בפניה כי "הפיק לקחים וכיום זהיר יותר בבחירותיו". בהצהרות ודברים מעין אלו שמסר המערער בשירות המבחן, יש כדי לבסס את ההבנה, החופשיות והכנות שבהודייתו.

24. באשר לטענת המערער כי הדיון בבית משפט קמא לא תורגם לו, הרי שגם דין טענה זו להידחות. מעיון בתיק בית משפט קמא עולה, כי בכל הדיונים שהתקיימו (למעט הדיונים הראשונים שבהם התבקשו דחיות) נכח מתורגמן לשפה הערבית. חזקה, בהיעדר ראיה לסתור, כי המתורגמן עשה מלאכתו ותרגם לנאשמים את דבריהם של הסניגורים ושל בית המשפט, וכל שכן עת מדובר בהודיה בעובדות כתב האישום.

25. המערער טען, כאמור, כי הסניגור הבטיח לו שאם יודה לא יישלח למאסר בפועל. טענה זו אינה מתיישבת עם האמור בתצהירו של עו"ד עוואד, ועל כן אין בידי לקבלה. עו"ד עוואד הבהיר, כי לא הבטיח למערער דבר אלא הביע דעתו בלבד, לפיה ככל שחוות הדעת של שירות המבחן ושל הממונה על עבודות השירות תהיינה חיוביות, הוא ירצה את עונשו בדרך של עבודות שירות. אמירות מעין אלו אינן מקימות "הבטחה", כטענת המערער, ואינן מהוות "נימוקים מיוחדים" העשויים להצדיק מתן היתר לחזרה מהודיה.

26. לאחרונה ממש, דחה בית המשפט העליון, מפי כבוד השופט שהם, בקשת רשות ערעור, במסגרתה, בין היתר, הלין נאשם על ההחלטה שלא לאפשר לו לחזור בו מהודייתו; וכך כתב:

"לבסוף אציין, כי לא מצאתי ממש בטענותיו של המבקש בנוגע להחלטתו של בית משפט השלום שלא להתיר לו לחזור בו מהודייתו. סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי מסמיך את בית המשפט להתיר לנאשם לחזור בו מהודייתו, בהתקיים נימוקים מיוחדים המצדיקים זאת... נוכח הצהרתו המפורשת של המבקש, לפיה הוא מבין את תנאי הסדר הטיעון "ושלם" עמם, סבורני כי לא מתקיימים נימוקים מיוחדים, המצדיקים היעדרות לבקשתו לחזור בו מהודייתו, ונראה כי בקשה זו מבוססת בעיקרה על חרטתו לנוכח עונש המאסר לריצוי בפועל, בפניו הוא ניצב" (רע"פ 2065/14 מחמד אבו מדיגם נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 9.6.2014)).

אמנם, בענייננו המבקש לא הצהיר כי הבין את משמעות הודייתו וכי הוא שלם עימה. ברם, את אשר החסיר במעמד ההודיה (מפי סניגורו) בפני בית משפט קמא, השלים בקבלת האחריות והבעת החרטה על התנהגותו בפני שירות המבחן.

27. כללו של דבר: דומה, כי בקשתו של המערער מבוססת על חרטה בלבד - חרטה על ההודיה - לנוכח עונש המאסר בפועל שנגזר עליו בבית משפט קמא. משכך, אף בענייננו לא מתקיים "נימוק מיוחד" ואין לאפשר למערער לחזור בו מהודייתו.

28. משהגעתי לכאן, אפנה עתה לבקשתו החלופית של המערער, בגדרה ביקש להקל בעונש המאסר בפועל למשך שבעה חודשים, אשר נגזר עליו, ולהעמידו על שלושה חודשי מאסר בלבד. כאמור, כתב האישום הוגש נגד המערער (נאשם 2) ונגד שלושה נאשמים אחרים. נאשם 1, אשר עליו נגזרו שישה חודשי מאסר בפועל, הגיש אף הוא ערעור על חומרת העונש, ערעור אשר נדון לפנינו (עפ"ג 48515-02-14 קוואס נ' מדינת ישראל (22.6.14)). כזכור, בגזר דינו התבסס בית משפט קמא על פסק דינו של בית משפט זה בעפ"ג 45440-10-13 (במותב כב' השופט הבכיר אמנון כהן, השופט משה הכהן והשופט עודד שחם). בגדרו של פסק הדין נקבע, כי מתחם העונש ההולם בהתייחס לעבירה של ידוי אבנים לעבר עמדת אבטחה של בית הקברות בהר הזיתים באירוע "יום הנכבה", **נע בין מאסר קצר לבין מאסר של שנה ויותר**. בענייננו, מדובר בעבירה של ידוי אבנים וזיקוקים לעבר כוחות משטרה בעת תפילת יום שישי בהר הבית, עבירה אשר נסיבותיה חמורות יותר מאלו שנידונו בעפ"ג 45440-10-13. ואולם, משלא חלקו הצדדים בפני בית משפט קמא על מתחם זה כמתחם העונש ההולם לעבירה נשוא הערעור, וכל שטען הסניגור בפנינו הוא כי בית המשפט העליון טרם אמר את דברו בעניין המתחם, לא מצאתי לסטות ממתחם העונש ההולם לפיו דן בית משפט קמא את המערער.

29. לנוכח חומרת העבירות בהן הורשע המערער, ובהיעדר נסיבות חריגות של המערער שאינן קשורות בביצוע העבירה, גם לא מצאתי מקום לסטות מהעונש שהוטל על המערער בגדרי מתחם העונש ההולם, כפי שנקבע בעפ"ג 45440-10-13 ואומץ על ידי בית משפט קמא. העונש שגזר בית משפט קמא על המערער, שבעה חודשי מאסר בפועל, בגין ידוי חמש אבנים לעבר כוחות משטרה בהר הבית, בנסיבות המחמירות שתוארו לעיל, הינו עונש סביר ומאוזן, ולא נמצאה לי כל עילה להתערב בו.

סוף דבר

30. הייתי מציע לחברי לדחות את הערעור על שני חלקיו.

דוד חשין, נשיא

סגן הנשיא משה דרורי:

אני מסכים.

**משה דרורי, שופט
סגן נשיא**

השופט עודד שחם:

אני מסכים.

עודד שחם, שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של הנשיא דוד חשין.

ניתן היום, כ"ד סיון התשע"ד, 22 מאי 2014, במעמד המערער ובא כוחו, ב"כ המשיבה ומתורגמן בית המשפט לשפה הערבית.

עודד שחם, שופט

משה דרורי, סגן נשיא

דוד חשין, נשיא